

* * * * *

О т в ё т з.

Прї́тєлю!

Ез колико многіи безмѣстніи погрѣшкі впада че-
ловѣкъ, отъ безврѣменното бѣстремлѣніе! То днѣсъ й-
стиннѣйше сѧ показа на лицѣто ти, защо азъ ми сѧ
стрѣва, какъ несѧ показа за таковѣй каквѣто ма оу-
ничижавашъ, до краї за моѣто неблагодареніе за ко-
то не помна... Но аколи иѣкогда преступиъхъ, пріа-
телскіите мѣрки, или слѣкомъ, или дѣломъ, за то вы-
мѣла, да не бѣстремлѧвате толико врѣхъ ми, и докар-
вате ми съ оуничижителніите си говѣры неисцѣлніи
страсты, и великии раны на душата ми, за да пре-
неса самсебе всесердна, и да покажа дѣлателно каксамъ.

Оуничижимый твой,

Пріатель.

К. Ма.

За оутѣшителнаго образа.

Оутѣшителный образъ сѧ именѣва тогда: „кога-
то иѣкой, отъ нашитѣ пріатели страдае иѣкое злопо-
лѣчіе, или иѣкомъ тириета и вреда, и иѣкое злослѣчіе —
каквѣто є, и. п. смерта, на родителите ны, на браті-
ата ны, срѣдници, и пріатели, и другіи бѣстоател-
ства, както є болѣста, пожарыти, накодненіита, и
другіи прескѣрбніи причины. Тогда имъ показываемъ иѣ-
кое сожаленіе: и писькамъ, и тѣдимся кблкото є воз-
можно да ги оутѣшимъ, и да имъ оумалиме скрѣ-
та. Обаче тѣва сѧ оупотреблѧка дѣлескенное (вели-
кодѣшное) произношеніе, за да посбчиме душевніите си